కథా కౌముది

గడియారం

తమిళ మూలం: నీలపద్మనాభన్

తెలుగు అనువాదం: గౌరీ కృపానందన్

నీలపద్మనాభన్

రాత్రంతా నిద్ర లేకుండా అతను చాలా అవస్థ పడ్డాడు. ఎడమ వైపు భుజం నుంచి క్రింద నడుము దాకా భయంకరమైన నొప్పి. ముఖ్యంగా గుండె దగ్గర. ఊపిరి అందనట్లుగా లోపల ఎక్కడో చురుక్కుమంటోంది.

మెలుకువ వచ్చి కళ్ళు తెరిచినప్పుడు భగ్గుమని మండినట్లనిపించింది. జ్వరం అంత తీవ్రంగా ఉంది.

"అమ్మా... అమ్మా" అంటూ మూలిగాడు. ఎవరిదైనా చేయి తగిలినా బాధ ఎక్కువైనట్లుగా అనిపించింది. అందుకే కాళ్ళు పట్టడానికి వచ్చిన మాలతిని తరిమేశాడు.

తనకే తెలియకుండా ఎప్పుడు నిద్రపోయాడో తెలియదు. కాని చెవులకు వినబడుతున్న పిల్లలు ఆడుకుంటున్న సందడి, రోడ్డు మీద వాహనాల చప్పుడు వీటిన్నిటినీ మించి అలవాటుకు విరుద్ధంగా ఏదో భయంకరమైన నిశ్శబ్దం తన చుట్టూ ఆవరించుకున్నట్లనిపించింది. మెల్లగా కళ్ళు తెరిచి చూసాడు.

బాగా ప్రొద్దెక్కినట్లు ఎండ పెళ్ళుమని కాస్తోంది. ఎదురుగా ఉన్న గోడ గడియారంలో ముళ్ళు పన్నెండు అంకెను తాకీ తాకనట్టుగా ఉన్నాయి. పద్దెనిమిది పంతొమ్మిదికి మధ్యస్థంగా తేదీని చూపిస్తోంది. గురువారం పూర్తిగా మాయమవకుండా వెండి అక్షరాలు మెరుస్తున్నాయి.

అతనికి పెళ్ళైన కొత్తలో, సుమారు ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం కొన్న సైకో టైం డేటర్ అది. నెలకొకసారి కీ ఇస్తే చాలు. స్మగుల్డ్ ఐటం. ఆఫీసులో దాన్ని తెచ్చినప్పుడు ఫ్యాన్ రామసామిని అందరూ చుట్టుముట్టారు. పోటా పోటీలకి మధ్య 250 రూపాయలు ఇచ్చి కొనుక్కుని తీసుకుని వచ్చినప్పుడు అతని సంతోషానికి పట్టపగ్గాలు లేవు. మాలతికి అతనికన్నా ఒక పాలు ఎక్కువ. ఇంటికి ఎవరు వచ్చినా ఈ గడియారం గురించి ఎపుడు అడుగుతారా అని ఉత్సాహంతో ఎదురు చూస్తూ ఉండేవాళ్ళు.

అప్పుడు ఆరోగ్యంగానే ఉండేవాడు. ఈ గడియారం కూడా రిపేరు కాలేదు. గత కొద్ది నెలలుగానే ఏదో అస్వస్థత.

నొప్పి ఉధృతంగా తన ప్రభావాన్ని చూపిస్తోంది. అమ్మా.... అయ్యో....

పెద్ద పిల్లలిద్దరు అతని దగ్గరికి వచ్చి కాస్సేపు కూర్చుని వెళ్ళారు. కడపటి వాడికి, చంటిదానికి అతని ఆరోగ్యం గురించి బెంగపెట్టుకునేంతగా వయస్సు లేదు. తండ్రి గుండెల మీదే పడుకుంటామని ఇద్దరూ గొడవపడ్డారు. మాలతి వచ్చి ఇద్దరినీ లోపలికిలాక్కెళ్ళింది. కాస్సేపు అయిన తర్వాత కాఫీ తీసుకుని వచ్చింది.

"టైమెంతయ్యింది?"

మేజ డ్రాయరులో ఉన్న చేతి గడియారాన్ని తీసి చూసి "ఏడు కావడానికి ఇంకా ఐదు నిమిషాలు ఉంది" అని అంది.

"కాఫీ గ్లాసు పక్కన పెట్టి ఆ గడియారం పెండ్యులాన్ని కాస్త ఊపు" అన్నాడు నొప్పిని భరిస్తున్న గొంతుకతో.

"సరే, కాస్త కాఫీ అయినా తాగండి. నిన్న సాయంత్రం నుంచి ఏమీ తినలేదు" అని బలవంతం చేసినప్పుడు "నీకు చెప్పిన పనిని చేస్తావా లేక నన్ను లేచి సరి చేయమంటావా?" అంటూ గట్టిగా అరిచాడు.

మాలతి గ్లాసును మేజ మీద పెట్టి గడియారం దగ్గరకి పరిగెత్తినట్లుగా వెళ్ళింది. కుర్చీ లాగి దాని మీద నిలబడి గడియారం క్రింది భాగంలో ఉన్న చిన్న గాజు తలుపును తీసింది. చలనం లేకుండా ఉన్న పెండ్యులాన్ని ఆమె చేత్తో ఊపినపుడు కుర్చీ కూడా ఊగింది.

ఇప్పుడు టిక్ టిక్ అంటూ గడియారం చప్పుడు చెవులకి వినిపించినప్పుడు అతనికి శాంతిగా అనిపించింది.

మాలతి బిగుసుకుపోయిన చిన్న ముల్లును చూపుడు వేలుతో మెల్లగా తిప్పి పన్నెండుకు తెచ్చింది. ఇప్పుడు గడియారం పన్నెండుసార్లు టంగ్ టంగుమని మ్రోగి ఊరుకుంది. ఆ తర్వాత ఆరు అంకెకు చిన్న ముల్లును తిప్పి పన్నెండున్నర, తర్వాత ఒంటి గంట ఒకటిన్నర, రెండు, రెండున్నర... ఇలా కాలచక్రం గిర్రున తిరిగి ఏడు గంటలకి వచ్చి ఆగింది.

మాలతి కుర్చీ మీద నుంచి దిగిన తర్వాత "ఆ థర్మామీటర్ కాస్త ఇవ్వు" అన్నాడు.

థర్మామీటర్ తెచ్చి అతని నోట్లో పెట్టింది. కాస్సేపాగి తీసి చూస్తూ "నూట మూడు ఉంది. డాక్టర్ దగ్గరకి వెళదామా?" అని ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"వెళ్ళి మాత్రం ఏం ప్రయోజనం? పోయిన వారమే కదా వెళ్ళి వచ్చాము."

"అందుకని?"

"నువ్వు నోర్మూసుకుని లోపలికి వెళ్ళు." బాధను ఏకాంతంగా అనుభవించనీయకుండా మాలతి తనతో మాట్లాడుతుండడం అతనికి ఇబ్బందిగా అనిపించింది.

ఆరేడు నెలలకు ముందు..... మొదటిసారిగా నొప్పి వచ్చినప్పుడు, ప్రముఖ డాక్టర్ షెనాయ్ దగ్గరకి వెళ్ళాడు. ఆయన పూర్తిగా చెకప్ చేసి, "ఏమీ లేదు. ఏదైనా మస్క్యులర్ పెయిన్ అయి ఉండొచ్చు అంతే" అంటూ ఏదో పిల్స్ రాసి ఇచ్చి పంపించేశారు.

మరీ ఓర్చుకోలేనంతగా కాకున్నా గుండెలో సన్నగా నొప్పి ఎప్పుడూ ఉంటూనే ఉంది. కాని ఏ రోగం లేదని డాక్టరే చెప్పారుగా అని తనకి తనే సమాధానం చెప్పుకుంటూ ధైర్యం చేకూర్చుకుంటూ ఆఫీసు, ఇల్లు, స్నేహితులతో కబుర్లు అంటూ తిరుగుతూ ఉండేవాడు. కాని రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ తన వళ్ళు చిక్కిపోవడం, బలహీనం చోటు చేసుకోవడం అతనికే తెలియసాగింది. ఎప్పుడూ జ్వరం, ఆహారం మీద పెద్దగా ఇష్టం లేకపోవడం, చీటికీ మాటికీ కడుపు నొప్పి రావడంతో మళ్ళీ డాక్టర్ షెనాయ్ దగ్గరకి వెళ్ళాడు. తరచూ వచ్చే గుండెనొప్పి గురించి కూడా చెప్పాడు. డాక్టరు మళ్ళీ అన్ని టెస్టులు చేయించి "మీకు ఏ రోగమూ లేదు. పథ్యం కూడా ఏమీ వద్దు. నోటికి రుచిగా ఉన్నవన్నీ తినండీ" అని టానిక్ వ్రాసి ఇచ్చి పంపించేశాడు.

ఇప్పుడు మళ్ళీ నిశ్శబ్దం. అతను కళ్ళు తెరిచి చూసినప్పుడు గడియారం మళ్ళీ ఆగిపోయింది. అతను పక్కకు తిరిగి పడుకున్నాడు. లోపల ఏదో పచ్చి పుండుని కెలికినట్లు కలుక్కుమంది.

"మాలూ! " గట్టిగా అరిచాడు.

మాలతి వచ్చింది.

గడియారాన్ని చూపించాడు.

మాలతి పెదవి విరుస్తూ, మళ్ళీ కుర్చీ మీదకి ఎక్కి గడియారం ముళ్ళను ఏడున్నరకు జరిపి అతని దగ్గరకి వచ్చింది. 'కాఫీ కూడా తాగలేదు. కాస్త పాలైనా తీసుకురానా?"

"వద్దు".

"కొంచెంగా తీసుకువస్తాను."

"నాకు ఇప్పుడు ఏమీ వద్దు... అమ్మా.."

మాలతి వెళ్ళిపోయింది.

డాక్టరు షెనాయ్ దగ్గరికి వెళ్ళి వచ్చిన తర్వాత కూడా నొప్పి తరచూ వస్తూ ఉండటం వలన మార్పు కోసం వేరే డాక్టర్లను సంప్రదించాడు. వాళ్ళూ షెనాయ్ చెప్పిందే చెప్పారు. ఇదంతా చూసిన తర్వాత అతనికి తానేదో లేని రోగాన్ని ఉన్నట్లు ఊహించుకునే హైపో కాండ్రియాక్‌గా మారిపోయాడేమోనని తన మీద తనకి సందేహం కలిగింది.కాని.. చురుక్కుమంటూ గుండె లోతుల్లోంచి పెల్లుబికి వచ్చే ఈ నొప్పి, నిప్పు కణికల మీద నిలబడి ఉన్నట్లుగా దహించే ఈ జ్వరం.... ఇదంతా అబద్ధం, వట్టి భ్రాంతి మాత్రమే అని చెప్పాలంటే తన వంట్లో ప్రాణం లేకుండా ఉండాలి. అయ్యో... అమ్మా...

మళ్ళీ నిశ్శబ్దం.

కళ్ళు తెరిచి చూసినప్పుడు గడియారం ఏడు నలభై దగ్గర ఆగిపోయినట్లు కనబడింది.

మాలతిని పిలవడానికి అతను చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు. గొంతు పెగలనే లేదు. కాలం స్థంభించిపోయినట్లు అనిపించింది. భూమి కదిలికలు కూడా ఆగిపోయినట్లు....

"ఇలాగే ఉంటే ఎలా? గోమతితో మీ ఇంటికి కబురుచెయ్యనా?

గోమతి వాళ్ళింటి పనిపిల్ల.

"ఊఁ.... ఏదో ఒకటి చెయ్యి. మొదట గడియారాన్ని సరి చెయ్యి." అరిచాడు.

"దాన్ని రిపేరుకు ఇవ్వాలి. ఎన్నిసార్లని పెండ్యులాన్ని ఊపడం?"

"అన్నీ తర్వాత చూసుకోవచ్చు. ఇప్పుడు మొదట గడియారాన్ని సరి చెయ్యి." గొంతు పెంచాడు.

మాలతి మేజ మీద ఉన్న చేతి గడియారాన్ని తీసి చూసి, కుర్చీ మీద ఎక్కి గడియారం ముళ్ళను ఎనిమిదికి జరిపి పెండ్యులాన్ని ఊపింది.

పిల్లలు స్కూలుకి వెళ్ళే సందడి. "నాన్నా... టాటా" అని చెప్పి పెద్ద పిల్లలు ఇద్దరూ ఆయాతో స్కూలుకి బయలుదేరారు.

తమ్ముడు మెట్లెక్కి లోపలికి వచ్చాడు.

"మళ్ళీ నొప్పి వచ్చిందా? గోమతి వచ్చి చెప్పింది."

తనకన్న రెండేళ్ళు చిన్నవాడు. వయస్సు ముప్పై ఒకటి.

"అయ్యో... ఈ నొప్పిని భరించలేకపోతున్నాను."

"ప్రొద్దుట్నించి ఏమీ తాగలేదు." పాలగ్లాసుతో అక్కడికి వచ్చిన మాలతి పుకారు చెపుతున్నట్లుగా అన్నది.

" ఏమీ తాగకుండా ఉంటే ఎలా అన్నయ్యా? కాస్త పాలైనా తాగు."

అతనూ బలవంతం చేయడంతో పాల గ్లాసు తీసుకుని రెండు గుక్కలు తాగి మళ్ళీ ఇచ్చేసాడు. నొప్పి మాత్రం తగ్గలేదు. గోడ గడియారం ఎనిమిది దగ్గరే ఆగిపోయి తననే మిటకరించి చూస్తున్నట్లు భ్రమ.

"సరే. డాక్టరు దగ్గరికి వెంటనే వెళదాం పద. టాక్సీ తీసుకొస్తాను" అంటూ తమ్ముడు బైటికి వెళ్ళి టాక్సీ తీసుకొచ్చాడు. బాధతో లుంగలు చుట్టుకుపోతూ, తడబడుతూ ఎలాగో టాక్సీ ఎక్కుతూ కూడా "గడియారాన్ని కాస్త ఊపు. ఆగిపోయింది" అని మాలతితో చెప్పడం అతను మర్చిపోలేదు.

డాక్టర్ షెనాయ్ ఇంట్లో పేషెంట్ల గుంపు కాస్త ఎక్కువే. ఇప్పుడు కూడ ఆయన దగ్గరే ట్రీట్‌మెంట్. మంచి శకునం.... డాక్టరుగారింట్లో గడియారం బాగానే పనిచేస్తోంది.

ఒక్కొక్క పేషెంటు లోపలికి వెళ్ళి రావడానికి ఇరవై నుంచి ముప్ఫై నిమిషాల దాకా అవుతోంది. పదకొండున్నరకి అతని వంతు వచ్చేంత వరకు నొప్పితో అవస్థ పడుతూ అలాగే కూర్చున్నాడు.

"డాక్టర్... మళ్ళీ నొప్పి వచ్చింది" అని అతను అంటుండగానే, తమ్ముడు ఎక్సరేలు, బ్లడ్ రిపోర్టులు, మందు చీటీలు అన్నీ కట్టగా డాక్టరికి అందించాడు.

మొదటిసారిగా చూస్తున్నట్లుగా డాక్టర్ వాటిని శ్రద్ధగా పరిశీలించారు. ఎక్సరేలను వెలుతురులో ఉంచి చూసారు. బెడ్ మీద పడుకుని ఉన్న అతని దగ్గరికి వచ్చారు.

"ఎప్పుడూ ఉంటుందే, అలాగే ఉందా ఈ నొప్పి?"

"లేదు డాక్టర్... ఇంతకు ముందు గుండెలో సన్నగా నొప్పి ఉంటూ ఉండేది. నిన్న సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వచ్చినప్పట్నించి భయంకరమైన నొప్పి భరించలేనంతగా. ఊపిరి కూడా సరిగ్గా తీసుకోలేకపోతున్నాను. జ్వరం కూడా ఉంది, నూటమూడుకు పైగానే.." అతని బాధంతా కళ్ళలో ప్రతిఫలించింది.

డాక్టర్ అతని వీపు మీద స్టెతస్కోప్ పెట్టి చూసారు. ఒకటి నుంచి పదిదాకా లెక్కపెట్టమన్నారు.

"దగ్గు ఉందా?"

"లేదు డాక్టర్."

కడుపు మీద నొక్కి చూసారు. ఆఖర్లో ఎప్పటిలాగే అన్నారు.

"మీకు ఏమీ లేదు. పోతే ఈ కాప్స్యూల్స్ ఒక రోజుకి నాలుగు చొప్పున మూడు రోజులకు వాడండి" అని చెప్పి హోస్టా సైక్లిన్ 12 అని వ్రాసి ఇచ్చారు.

దారిలో మందుల షాప్ దగ్గర తమ్ముడు దిగి మందులు కొనుక్కుని వచ్చి అతన్ని ఇంటి దగ్గర దిగబెట్టాడు.

మంచం మీద పడుకోబోయే ముందు ఏదో స్ఫురించినట్లుగా గడియారం వైపు చూసాడు.

అది పదకొండు గంటలకి ఆగిపోయింది.

ఛరుమని కోపం వచ్చింది అతనికి. పక్కనే తమ్ముడు ఉన్నందువలన అప్పటికి అణుచుకున్నాడు.

కాప్స్యూల్ తీసి అతనికి ఇచ్చి మంచినీళ్ళ గ్లాసును అందిస్తూ "నాకు సెలవు లేదు. ఆఫీసుకు వెళ్ళాలి. సాయంత్రం మళ్ళీ వస్తాను రెండో కాప్స్యూల్ ఆరు గంటల తర్వాత వేసుకోవాలి" అని చెప్పి తమ్ముడు వెళ్ళిపోయాడు.

బైట ఎండ ఫెళ్ళుమంటున్నా ఇంట్లో చల్లగా ఉన్నట్లు అనిపించింది. జ్వరం ఎక్కువగా ఉన్నందువలన శరీరం వణక సాగింది.

మాలతి కంబళిని తెచ్చి కప్పింది.

"ఎందుకు గడియారాన్ని సరిచేయలేదు?" మండిపడ్డాడు భార్య మీద.

"ఎన్నిసార్లని సరిచేయను? ఐదు నిమిషాలు కూడా సరిగ్గా పని చేయడం లేదు. స్కూలుకి క్యారియర్ తీసుకెళ్ళడానికి ఆయా వచ్చే టైమయ్యింది. గడియారాన్ని ఊపుతూ కూర్చుంటే నా పనులు ఎలా అవుతాయి?"

ఆ గడియారాన్ని చూస్తే మాలతికి వళ్ళు మండుతోందని అనిపించింది అతనికి.

"చెప్పేది వినిపించుకోవేం? ఇంట్లో ఒక మనిషికి కులాసాగా లేనప్పుడు అపశకునంలా గడియారం ఇలా ఆగిపోతే?"

మాలతి గడియారపు ముళ్ళని పన్నెండుకు జరిపి పెండ్యులాన్ని ఊపింది.

రాత్రి నిద్ర సరిగ్గా లేనందువల్ల కలిగిన అలసట వల్లనో.. లేక మందుల ప్రభావమో తెలియదు. అతనికి నిద్రవస్తున్నట్లు అనిపించింది.

ఎంతసేపు నిద్రపోయాడో తెలియదు ఉన్నట్లుండి విపరీతమైన దాహం వేసింది. చటుక్కున కళ్ళు తెరిచి చూసాడు. ఎదురుగా అతన్నే దిగులుగా చూస్తూ నిలబడ్డ మాలతి ముఖం కనబడింది.

"కాస్త మంచినీళ్ళు ఇవ్వనా?"

అతని కళ్ళు గడియారం వైపు తిరిగాయి. అది చక్కగా టిక్కు టిక్కుమంటూ తన పని తాను చేసుకుంటూ పోతోంది. అమ్మయ్య అనిపించింది అతనికి.

"గడియారం ఆగిందా?"

"లేదు. ఆ తర్వాత ఆగలేదు." మాలతి అంది.

"అమ్మయ్య. ఇక కొన్ని రోజులకి ఏ చీకు చింతా లేదు" అని అంటుండగానే గుండెనొప్పి ప్రొద్దున్న కన్నా ఉధృతంగా ఉన్నట్లనిపించింది. టిక్కు టిక్కు మంటూ కదులుతున్న గడియారాన్ని చూస్తూ నిద్రలోకి జారుకున్నాడు శాశ్వతంగా.

చెన్నై వాస్తవ్యులైన గౌరి గారు తెలుగు నుంచీ తమిళంలోకీ, తమిళంనుంచీ తెలుగులోకీ అనేక కథలూ, నవలలూ అనువాదం చేసారు. వీరి అనువాదాలు తెలుగు-తమిళ భాషలలోని అన్ని ప్రముఖ పత్రికలలోనూ ప్రచురించ బడుతున్నాయి.